

ТРИМАТА БРАТЯ

Превод от руски: Дона Минчева, 1995

chitanka.info

Един човек имал трима сина. Когато остарял, той решил да остави целия си имот само на единия от тях. Но и тримата се надявали да получат имота. Как да постъпи? Старецът казал и на тримата си синове да напуснат къщата му, да поработят някъде като ратаи една година и да му донесат по един пръстен.

— На когото пръстенът е най-хубав, на него ще оставя имота!

Тръгнали синовете да си търсят работа. Най-напред тримата вървели заедно през гората, но най-малкият брат се отбил по една пътечка. Като вървял по нея, той срещнал един гълъб. Гълъбът го попитал:

— Далечно ли отиваш?

— Тръгнал съм да си търся работа, и то такава, че след една година да ми заплатят за нея е пръстен, какъвто няма нийде по света.

— Ако дойдеш с мене, ще те заведа на едно място, където ще получиш най-хубавият пръстен на света — рекъл гълъбът.

Завел го той в една тъмна пещера. Вътре в пещерата момъкът видял разкошен дворец. В двореца било нито светло, нито тъмно, а наоколо нямало жива душа. Само на един от прозорците висяла клетка, а в нея — таралеж.

— Кой те доведе тук? — попитал таралежът. Най-малкият брат отвърнал:

— Срещнах един гълъб и той ме попита: „Какво търсиш?“ „Работа“ — казах му аз. И тогава той ме доведе тук.

— Добре, ще поработиш при мене една година и аз ще ти заплатя каквото поискаш. А работата ти ще бъде такава: веднъж на ден да палиш печката, веднъж на ден да метеш двореца и веднъж на ден да ме къпеш с топла вода. Ще се храниш в отделна стая, там винаги ще има сложена трапеза за тебе.

И най-малкият син почнал да върши всичко, което му заповядал таралежът: веднъж на ден палел печката, веднъж на ден измилал двореца и веднъж на ден къпел таралежа с топла вода.

Изтекла годината и момъкът поискал за труда си пръстен, по-хубав от който никъде да няма. Таралежът му казал да отключи един сандък и да вземе онзи пръстен, който най-много му хареса. Взел момъкът ключа, отворил сандъка и що да види: сандъкът бил пълен с пръстени, един от друг по-хубави! Избрал си той един от тях, върнал ключа на таралежа и се приготвил да си отива. Тогава таралежът

почнал да го моли да се върне отново при него и да му поработи още една година.

— Ако ме пусне баща ми, ще се върна — обещал момъкът.

Тръгнал си той към къщи. Върви през гората и гледа — пред него се търкаля старо колело от каруца. Надянал го момъкът на ръката си и продължил по пътя. Наближил мястото, където се разделил с братята си, гледа — и те идват.

Заразпитвали го по-големите братя:

— Е, братко, къде ти е пръстенът?

— Не го ли виждате, на ръката ми! — отвърнал най-малкият брат.

Почнали братята да му се присмиват и да го подиграват:

— Как успя да спечелиш за една година такъв пръстен?

Завърнали се тримата вкъщи. По-големите братя веднага сложили на масата пръстените си. След тях извадил своя пръстен и най-малкият. Неговият бил най-хубав и най-скъп.

— На тебе, синко, оставям целия си имот. Труди се и ти, както съм се трудил и аз — казал бащата.

Добре, ама по-големите синове не се съгласили да оставят на най-малкия си брат целия имот. Те казали на баща си:

— Как така ще дадеш имота само на него? Ние повече сме се грижили за тебе и повече сме работили. Нищо ли няма да оставиш на нас?

Тогава баща им казал да отидат да поработят още една година и да му донесат по една кърпа.

— На когото кърпата е най-хубава, той ще получи имота!

Тръгнали братята пак работа да търсят. По-големите продължили по същия път, а най-малкият отишъл право при таралежа.

— Ще ми дадеш ли една хубава кърпа, ако ти служи и тази година? — попитал той таралежа.

— Ще ти дам — отвърнал таралежът. — Ти знаеш вече какво имаш да правиш, само че сега трябва двойно повече да работиш: два пъти на ден ще палиш печката, два пъти на ден ще метеш двореца и два пъти на ден ще ме къпеш в жила вода. Ще ядеш каквото си искаш, в същата стая трапезата ще бъде винаги сложена за тебе.

И заживял пак при таралежа най-малкият син. Гледал си добре работата и не мислел за нищо друго, яли пил каквото му душа желае.

Изтекла годината и той поискал да му платят за труда. Таралежът пак му дал един ключ:

— Иди — казал му той, — отключи онзи сандък и си избери която кърпа искаш.

Отворил момъкът сандъка и си избрал една кърпа. Взел да се стяга за път. Таралежът му казал:

— Върни се отново при мен и трета година. А когато стигнеш до мястото, където ще се срещнеш с братята си, скрий кърпата в шепата си. Иначе ще те убият и ще ти я вземат.

Най-малкият брат тъй и сторил. Щом пристигнал на онова място, срещнал по-големите си братя. Те го попитали:

— Къде ти е, братко, кърпата?

— Че не я ли виждате? Вързана е на врата ми. Братята не му повярвали.

— Ти вече веднъж ни излъга — рекли те и взели да го претърсват.

Търсили, търсили — нищо не намерили. Зарадвали се двамата братя, че сега имотът ще се падне на тях. Дошли вкъщи и извадили кърпите си. Но когато най-малкият брат показал своята кърпа, бащата веднага обявил волята си:

— Ще дам целия имот на най-малкия си син. Неговата кърпа е най-хубава.

Пак останали недоволни по-големите братя от решението на баща си — не искали да отстъпят на по-малкия и толкова! Тогава бащата им казал да поработят и трета година, да се оженят и да доведат жените си. Този, който има най-хубава жена, той ще получи имота.

И така тръгнали за трети път братята да си търсят работа и отново се разделили на същото място. По-големите продължили по същия път, а най-малкият брат отишъл веднага при таралежа.

— Много добре направи, че се върна — рекъл му таралежът. — Каквото поискаш, всичко ще ти дам.

— За труда си искам да ми намериш за жена девойка, по-хубава от която да няма на света!

— Ще ти намеря такава девойка — отговорил таралежът. — Само че тази година ще трябва много повече да работиш: три пъти на

ден ще палиш печката, три пъти на ден ще метеш двореца и три пъти на ден ще ме къпеш с топла вода.

Цяла година му служил вярно момъкът и изпълнявал всичко, каквото му било казано. А когато дошло време да си ходи, таралежът рекъл:

— Запали хубаво за последен път печката, а когато ме изкъпеш, хвърли ме право в огъня и бързо бягай далеч оттук, защото ще почна да викам много жално. Уплашиш ли се да изпълниш това, ще погинеш и ти заедно с мене; не се ли уплашиш, и ти ще намериш щастieto си, и мене ще направиш щастлив.

Запалил момъкът добре печката, изкъпал таралежа и го хвърлил в огъня. Опитал се да побегне, но паднал в несвяст — толкова жално викал таралежът. Когато дошъл на себе си — що да види — пред него стои невиждана хубавица, а наоколо му цяла тълпа хора.

— Погледни колко хора избави от злата магия! А аз съм таралежът, когото ти къпеше с топла вода. Ако ме харесваш, вземи ме за жена — казала хубавицата.

Веднага направили сватбата. Девойката била кръгло сираче: нямала ни баща, ни майка, ни брат, ни сестра. А хората наоколо били нейни прислужници.

— А сега да отидем и да навестим баща ми и братята ми — рекъл момъкът.

Тръгнали те към къщи, а когато стигнали до онова място, където се срещнали братята, изведнъж ги видели пред себе си. По-големите му братя бързо свалили шапки. И как няма да ги свалят! Гледат — пред тях разкошна каляска, запрегната в осем коня, отзад слуги, а вътре знатни велможи, мъж и жена.

Тръгнали братята след каляската и що да видят: тя завива в бащиния им двор. Изтичали да разгледат отблизо знатните гости и да разберат защо са дошли у тях.

Когато велможата влязъл вкъщи, бащата много се изплашил от неочаквания гост.

— Не ме ли познаваш? — попитал го велможата.

— Не ви познавам, ваша милост — отвърнал бащата. — За пръв път ви виждам.

Тогавя най-малкият син заповядал да извикат всички домашни. „Наистина ли никой няма да ме познае?“ — помислил си той. Дошли

по-големите му братя, но никой не го познал.

Велможата казал:

— Аз съм твоят най-малък син, татко. Погледни жена ми, харесваш ли я? Ще ми дадеш ли сега имота си?

— Ще ти го дам, синко, ти ще му станеш господар!

— А вие отстъпвате ли ми го? — попитал най-малкият син по-големите си братя.

— Както кажеш, тъй ще бъде — отговорили те.

Обърнал се тогава най-малкият син към баща си:

— Тръгвай с нас, татко, ще живееш при мен до края на живота си. А имота остави на по-големите ми братя.

Той взел баща си и го завел в своето имение. А по-големите братя все не могли да си разделят имота и до ден-днешен се карат.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.